

תה"ג 5477/02/19 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אילן לוי נוימנד

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 5477-02-19 מדינת ישראל נ' נוימנד(עציר)

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

העותר

היועץ המשפטי לממשלה

באמצעות פרקליטות המדינה המחלקה

לעניינים בינלאומיים

על ידי ב"כ עו"ד רותי פאוזנר ועו"ד אבי קורנברג

נגד

המשיב

אילן לוי נוימנד (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד גיא שנער ועו"ד ד"ר דבורה אביטבול

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, אילן לוי נוימנד (להלן: "**המשיב**"), כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות מין, בהן הוא מואשם בצרפת (להלן: "**צרפת**").

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין צרפת קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 22.11.16 הגישה ממשלת צרפת, באמצעות שגרירות צרפת בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב על מנת שירצה עונש מאסר בן 15 שנים שנגזר עליו שם, תוך שמירת זכותו לקיומו של משפט חוזר, לאחר שהורשע בבית משפט בהיעדרו בצרפת, בגין עבירות מין שונות (נספח ג' לעתירה).
3. ביום 27.1.19 הורתה שרת המשפטים דאז, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לצרפת לצורך ריצוי עונשו, תוך שמירת זכותו לעריכת משפט חוזר(נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הצרפתי. בהתאם לכך, ביום 4.2.19, הגיש העותר את העתירה דנן.
4. סעיף 2(א) לחוק הקובע: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירת אינוס - עבירה לפי סעיף 345(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 16 שנות מאסר; עבירת בעילה אסורה בהסכמה- עבירה לפי סעיף 346 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר; עבירת מעשה סדום- עבירה לפי סעיף 347 בנסיבות סעיף 345(א) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 16 שנות מאסר; עבירת מעשה מגונה- עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 7 שנות מאסר; עבירת מעשה מגונה- עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 10 שנות מאסר; עבירת מעשה מגונה- עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, עבירה

שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר; עבירת מעשה מגונה בפומבי- עבירה לפי סעיף 349(ב) לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר).

בקשת ההסגרה

5. על פי האמור בבקשת ההסגרה, ביום 13.8.08, לאחר שנוהל הליך חקירה בידי שופט חוקר, הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית המשפט במחוז סאון-א-לואר. ביום 21.1.10 הורשע המשיב בהיעדרו ונגזר עליו עונש של 15 שנות מאסר בפועל.

6. על פי תמצית עובדות כתב האישום, המשיב, אזרח צרפתי, ניהל בין השנים 1987-2001 חוות רכיבה על סוסים לבני נוער בכפר בורבון לנסי, במחוז סאון-א-לואר שבמרכז צרפת. את חוות הרכיבה ניהל המשיב יחד עם אשתו ובני הזוג התגוררו במקום עם שלושת ילדיהם. לחוות הרכיבה הגיעו בני נוער, בעיקר בנות בגילאי 6-17, לשיעורי רכיבה, טיולים עם סוסים של מספר ימים ולמחנות קיץ. לאחר מספר שנים הוסיפו בני הזוג מבני לינה ומאז גם אירחו בני נוער בחווה, תוך שארגנו פעילויות שונות. לחלק מהנערות הציעו המשיב ורעייתו לעזור בעבודות שונות באורוות, בארגון הטיולים או בשמירה על ילדיהם תמורת שיעורי רכיבה חינם או תמורת תשלום סמלי. אותן נערות הרבו לישון במקום וחזרו אליו בסופי שבוע ובחופשות מבית הספר. מהעדויות עולה, כי המשיב ביצע עבירות מין, במספר נערות בחוות הרכיבה החל משנת 1987 ועד שנת 2001, השנה בה עזב את חוות הרכיבה בעקבות גירושיו. את מעשיו ביצע המשיב תוך ניצול מעמדו. קרבנותיו היו בעיקר נערות בין הגילאים 14-18 (לעיתים אף צעירות יותר), רובן נערות אשר נהגו ללון בחוות הרכיבה באופן קבוע, במסגרת מחנה קיץ, או במסגרת עבודותיהן השונות בחווה או בטיפול בילדי הזוג נוימנד. המשיב נהג לבצע את העבירות באזורים שונים בחוות הרכיבה, בין היתר, בבית מגוריו (בקומת האירוח או בחדר האמבטיה), בשטח החווה, במכוניתו בעת שהיה אוסף ולוקח נערות מתחנת הרכבת הקרובה, או במהלך טיולי שטח עם הסוסים. לעיתים קרובות ביצע המשיב את המעשים בנוכחות נערות אחרות בחדר, ולעיתים אף בנוכחות בתו שישנה בחדר עם המטפלות שלה. מחמת התיישנות, הורשע המשיב במעשים מגונים ומעשי אינוס נגד שמונה מתלוננות בלבד.

טענות המשיב

7. ראשית, טענו ב"כ המשיב ביחס לסייג תקנת הציבור, אשר לתנאי הכליאה בצרפת. הם הפנו למכתב מהנהלת שירות בתי הסוהר הצרפתי למנהלים הבין מחוזיים של שירות בתי הסוהר של צרפת משנת 2014 (נ/1), ביחס להשלכות המתיחות הבינלאומית ברצועת עזה הבאה לידי ביטוי בצרפת בה מתקיימות הפגנות תמיכה בפלסטינים, שהתדרדרו למעשי אלימות, אשר בחלקן הפכו להתקפות אנטישמיות. כלשונו של המכתב: **"אני מבקש בזאת כי תפעלו להגברת המודעות של מנהלי בתי הסוהר הנמצאים בתחום שיפוטכם בעניין מצבם של האסירים היהודים בכדי למנוע קיום אירועים מסוג זה בין כותלי הכלא"**. לדבריהם, אוירת האיסלמיזציה הפושה בבתי הכלא בצרפת, כאשר כשישים אחוז מהאסירים בצרפת הם בני הדת המוסלמית, מקימה חזקה לפיה האסירים הכלואים בגין עבירות מהסוג שהמשיב הואשם בהם נמצאים בסיכון מצד האסירים האחרים, קל וחומר כאשר מדובר ביהודי, ובמיוחד כאשר מדובר ביהודי ישראלי. כך שלדידם, אסור להתעלם מהסכנה הצפויה למשיב לאחר שיוסגר עוד נטען, כי אם יוסגר המשיב לצרפת הוא צפוי לרצות את יתרת עונשו בתנאי בידוד מוחלט עקב סכנה ממשית לחייו, והדבר עלול להוביל לפגיעה נפשית ופיזית, ויש בכך משום עינוי דין ממשי. עוד הפנו ב"כ המשיב, לסעיף 3 לאמנה האירופאית להגנת זכויות אדם ולסעיף 44 לפקודת הפרוצדורה הפלילית לפיהם לא ניתן להחזיק אדם בבידוד למעלה מ-20 יום, כך שגם השמתו בבידוד על מנת להגן על ביטחונו אינה ישימה, שכן לא ניתן להחזיקו בתנאים אלה לאורך

זמן. בנוסף, הפנה לטיטת דו"ח המועצה האירופאית לזכויות אדם ממאי 2019 (נ/2) העוסקת במלחמה והקצנה בבתי הכלא וכיצד על הרשויות להתמודד עם טרוריסטים ואסלאמיסטים אלימים, וכן נבחנת השאלה כיצד אותם קיצוניים מהווים איום על ביטחונם של האסירים האחרים. כך שמבלי להיכנס לנבכי הדו"ח עצמו, עצם העיסוק בסוגיה זו מלמד על סכנה מוחשית ואמיתית הצפויה למשיב.

8. שנית, נטען לפגיעה בזכותו של המשיב להליך הוגן, שנגזרת אף היא מסייג תקנת הציבור. לטענת ב"כ המשיב בשל התנהלות צרפת, נפגעה זכותו לקיים משפט חוזר בצרפת. אומנם, צורף לבקשת ההסגרה מכתב מטעם מנהלת המחלקה הבינלאומית בצרפת המאשרת את זכותו למשפט חוזר (נ/3), אך לדבריהם, מבדיקת הדין הזר אשר צורף לבקשת ההסגרה, סעיף החוק שצורף למסמך בקשת ההסגרה הוא משנת 2004, בשעה שסעיף החוק הרלוונטי 379-4 תוקן בשנת 2016 והוא הרלוונטי לענייננו. לטענתם, התיקון לחוק קובע שבתוך חודש ימים הנאשם יכול לוותר על זכותו לקיום משפט חוזר ולקבל על עצמו את העונש שהושת עליו, בעוד כאשר בסעיף הקודם, טרם התיקון, הוספה זאת לא הייתה קיימת, לדבריהם לתיקון זה יש משמעות רבה, שכן אם הנאשם יקבל על עצמו את העונש שהושת עליו, יכול היה לבוא בדברים עם רשויות צרפת על מנת שירצה עונש אחד ברצף בגין התיק בישראל ובגין התיק בצרפת.

9. לאור השאלה בדבר התיקון לחוק האמור, התבקשו ב"כ העותר להבהיר במסמך רשמי מאת רשויות צרפת את משמעות תיקון החוק. ביום 13.1.19, הגישה ב"כ העותר מכתב הסבר מרשויות צרפת באשר לתחולת סעיף 379-4 לקוד הפלילי הצרפתי על ענייניו של המשיב. במכתב הובהר, כי התיקון לחוק אינו רלוונטי לענייניו של המשיב, ואינו משנה את מצבו בהליך ההסגרה משלושה נימוקים:

ההוראה אינה מופיעה בפרק הקוד הצרפתי של ההליך הפלילי הנוגע לכללי ההסגרה, וזכותו של המשיב להסכים להרשעה פלילית שהודעה על ידי הרשות הזרה, איננה אחד המרכיבים שעל התובע הציבורי לכלול בבקשה למעצר זמני או בבקשה הרשמית להסגרה, וזאת בהתחשב בכללי ועידת ההסגרה האירופאית 1957.

בנוסף, הוראה זו הכלולה בפרק בדבר מחדל בעניין פלילי, חלה רק כאשר המורשע נמצא על אדמת צרפת.

כמו כן הוראה זו מחייבת, כי הוויתור האפשרי האמור בפסקה השלישית של סעיף 379-4 לקוד ההליך הפלילי צריך להיעשות בנוכחות נשיא בית הדין הפלילי, דבר שאינו אפשרי מלבד במדינת צרפת.

10. ביום 16.1.20 הגישו ב"כ המשיב תגובתם למכתב ההבהרה שהוגש מטעם העותר, וביקשו בעקבותיו את דחיית העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה. לדידם, העובדה שרק כעת, לראשונה מאז הגשת בקשת ההסגרה מיום 22.11.16, וכשבוע ימים טרם ההחלטה בבקשת ההסגרה, מצוין הסעיף העדכני לקוד הפלילי, אשר מצוי בליבת הבקשה מלמד ביתר שאת על הפגמים העומדים בבסיס העתירה ופוגעים פגיעה אנושה בזכויות המשיב.

11. לגופו של עניין נטען, כי הטענה לפיה סעיף 379-4 לקודקס סדר הדין הפלילי אינו חל על הליכי הסגרה מכיוון שהוא לא מופיע בפרק המוקדש לכללי ההסגרה בקוד סדר הדין הפלילי הצרפתי, אינה נכונה מאחר שבהתאם להוראות סעיף 716-4 לקודקס סדר הדין הפלילי הצרפתי, יש לראות את המשיב כעציר, מיום מעצרו במדינה המתבקשת, היינו כבר ביום 2.2.19, ועל כן מניין חודש ימים בהם רשאי הנאשם בנוכחות עורך דינו, להסכים להרשעתו ולוותר על הבדיקה המחודשת של תיקו, יחל ממועד מעצרו או מאסרו ולא כפי שנטען במכתב ההבהרה. מכאן, שיש ליידע את המשיב על זכותו להסכים להרשעתו הפלילית בתקופה של חודש לאחר מעצרו, מבלי שנקבע כי

מקום המעצר חייב להתבצע על שטח צרפת, היינו המשיב היה יכול לממש את זכותו זו בתקופה של חודש לאחר מעצרו, כלומר עד ליום 2.3.19 והיא אינה חלה עוד.

12. אשר לטענה, כי זכות זו יכולה להתממש רק על אדמת צרפת מפני שעליה להתבצע מול נשיא בית משפט מיוחד נטען, כי הנוכחות היחידה הנדרשת בעת הוויתור על זכות זו היא של עורך הדין של הנאשם ולא של נשיא ה- cour d'assise שצריך אך ורק לאמת את הוויתור הזה (ככל והנאשם נמצא מחוץ לאדמת צרפת), ואשר יכול לבצע זאת באמצעות שיחת וידאו, היינו גם מחוץ לגבולות צרפת. הסעיף המעודכן כולל בתוכו את האפשרות לערוך את הוויתור על זכותו של עצור בשיחת וידאו, בהתאם עם סעיף 71-706 לקודקס סדר הדין הפלילי הצרפתי. סעיף זה קובע, כי יישום זכות זו בשיחת וידאו יכול להתקיים כאשר "אדם נעצר בצו מעצר, צו הבאה, צו מעצר אירופאי, בקשת לצו מעצר ארעי, בקשה להסגרה או בקשה למעצר לצורך כניעה" היינו, זכות זו באמצעות שיחת וידאו נועדה, בין השאר למעצר בבקשה להסגרה, כלומר שלא על אדמת צרפת.

13. לטענתם, פגיעה בזכות המשיב לקבל עליו את העונש שנגזר במעמד צד אחד, במועד שנקבע לכך בחוק הצרפתי, פגעה אנושות באפשרותו להודות ולקבל על עצמו את הדין הצרפתי ולבוא בדין ודברים עם הרשויות לריצוי עונשו בישראל. מאחר שהמשיב עומד לדין בישראל, בימים אלו יכול היה להגיע להסדר עם רשויות התביעה בישראל לגבי ענישה כוללת בגין התיק בישראל והתיק בצרפת, אולם כיום הוא כבר בסוף ההליך בישראל וממתין להקראת גזר דינו, ואפשרות זו כבר אינה ישימה. כתוצאה משלילת זכותו של המשיב לקבל על עצמו את הרשעתו הפלילית הופרו למעשה הן האמנה האירופאית בנושא הסגרה מיום 13.12.57 והן החוק הישראלי משנת 1953. לאור הפגיעה האנושה בזכות המשיב אשר מתחדדת על רקע תגובת רשויות התביעה בצרפת ובעיקר בשל העובדה כי ליקויים אלו מקרינים ומעלים ספק לגבי כלל בקשת ההסגרה, ביקשו ב"כ המשיב לדחות את העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה.

14. שלישית, טענו ב"כ המשיב לשיהוי בהגשת העתירה, שכן פסק הדין בפרשה זו ניתן נגד המשיב בשנת 2010 והעתירה הוגשה רק בשנת 2019. למעשה, עוד משנת 2002, כאשר עזב המשיב את צרפת וכנס לארץ עם דרכון שאינו מזויף, הוא התיישב במקום מגוריו ביישוב תקוע, שם התגורר מיום שהגיע לארץ ועד ליום מעצרו בפברואר 2019 כך שלא היה כל קושי לאתרו. המשיב לא הסתתר תחת זהות בדויה, כתובת ידועה לכל במשך 17 שנה, הרשויות בצרפת ובישראל ידעו על מיקום מגוריו, וידעו כיצד להגיע אליו. בהקשר זה הפנו למכתב אותו שלח אלקס ברג'ון, סנגורו של המשיב, למשיב בשנת 2003 (נ/5) ממנו עולה, כי השופט החוקר ביצע חקירות חדשות, וכן כי המשיב אותר על ידי אינטרפול בירושלים בשנת 2003, כך שניתן היה להגיע אליו ללא קושי. עוד הפנה למכתב נוסף משנת 2003 של אלקס ברג'ון ומתרגומו עולה, כי האינטרפול הצליחו לאתר את המשיב ממה שנמסר מהשופט החוקר (נ/6). עוד הפנו למסמכים אשר נשלחו למשיב מרשם החברות הצרפתי בשנת 2003 אל כתובתו אשר בתקוע דרך משרד המשפטים (בדין ב"כ הציגו מעטפה ולא את המסמכים עצמם, וזו לא הוגשה כמוצג). בנוסף, לא התקבלו אישורי מסירה שחזרו או דו"ח על כך שהרשויות לא הצליחו לאתר את המשיב, שיש בהם להראות מאמצים לאתר את המשיב.

15. לטענתם, שיהוי זה גרם לפגיעה מהותית לזכותו של המשיב למשפט הוגן, שכן אף אם המשיב יזכה למשפט חוזר בצרפת, יהיה קשה לאתר 30 עדים, וגם אם הם יאותרו יקשה עליהם לזכור את האירועים בחלוף זמן כה ממושך. למשיב אין חלק בשיהוי, כאמור, הוא לא הסתתר מאז קרות העבירה, הוא התגורר באותה הכתובת, כך שהסגרתו תוביל לתוצאה בלתי צודקת ובלתי מידתית, לאור חלוף כ-30 שנה מיום ביצוע העבירות בשנת 1991.

16. בהקשר זה הדגישה עו"ד אביטבול בהפנותה לצו שחרורו של המשיב בתנאים (נ/7) ממנו עולה, כי המשיב לא נמלט מצרפת ולא הפר את התנאים שהוטלו עליו. בית משפט בצרפת החליט שאין מקום לעוצרו, והסתפק בהטלת פיקוח שיפוטי על המשיב ואסר עליו להיכנס למערכת יחסים כלשהי עם הקורבנות. בנוסף ציינה עו"ד אביטבול, כי החל מנובמבר 2016, המועד בו הוגשה בקשת ההסגרה על ידי רשויות צרפת ועד ליום 30.1.19, במשך כ-3 שנים, לא היתה כל התייחסות של העותר לפניות ב"כ המשיב, ובכך יש משום התנהלות שערורייתית של המדינה.

17. עוד נטען, כי כתב האישום הוגש נגד המשיב רק בשנת 2008 ולפרקליטות היתה אפשרות למסור למשיב את הזימון להליך שימוע, ולאחר מסירת כתב האישום היה למשיב חודש ימים לערער על הפגמים שנפלו בהליך החקירה, כמו התיישנות שנקבעה כי קיימת בפסק הדין. בהחלט יתכן שאם המשיב היה מקבל זימון להליך השימוע, התיק היה נסגר על ידי השופט החוקר בשל התיישנות.

18. לסיום הדגישו, כי סעיף 12 לאמנה קובע שבבקשת ההסגרה, מעשי העבירה, הזמן, המקום, והסימוכין להוראות החוק החלות על בקשת ההסגרה יפורטו במלוא דיוקן מכיוון שמדובר בדיני נפשות, ולא כך נהגו רשויות צרפת שכן התגלו אי דיוקים בגדרי העתירה. כך למשל, מסעיף 2 לעתירה עולה, כי ביום 22.11.16 הגישה ממשלת צרפת באמצעות שגרירותה בישראל בקשה להסגיר לידה את המשיב לשם אכיפת עונש 15 שנות מאסר, בעוד שמבקשת המעצר עולה, כי מדובר בבקשת הסגרה מיולי 2017 לפיה ממשלת צרפת ביקשה להסגיר לידיה את המשיב לשם העמדתו לדין. על כן, המשיב לא יודע מפני מה הוא נדרש להתגונן ועל מה הוא מבוקש- האם הוא נשפט כבר בצרפת או שמא יש לו זכות להישפט מחדש.

19. תהייה נוספת שהעלתה עו"ד אביטבול היא, כי מפסק הדין שניתן נגד המשיב המצורף לעתירה, עולה מתרגומו שמדובר בצו מעצר, ומכאן שלא ניתן לסמוך על התרגום שצורף לעתירה, אם בגדרו המתרגם טעה בין פסק דין לבין צו מעצר, ומדובר בפגם מהותי שיש בגינו לדחות את העתירה.

20. עוד נטען על ידי עו"ד אביטבול, כי מבקשת ההסגרה מיום 22.11.16 עולה, כי הוצאו נגד המשיב שני צווי מעצר, אולם מעיון בתיק עולה שקיים צו מעצר אחד משנת 2005, ולא ידוע היכן צו המעצר הראשון משנת 2003 כאשר האינטרפול איתר את המשיב, על אף שברי כי בשנת 2003 היה קיים צו כזה לאור בקשת השופט החוקר, שהובילה לאיתורו של המשיב. לאור פגמים אלה ובשים לב לדין הצרפתי שבסעיף 31 קובע, כי כאשר אדם מתגורר מחוץ לשטח הצרפתי רשאי השופט החוקר להוציא צו מעצר נגדו אם הוא חשוד בפלילים או שותף לעבירה נושאת עונש מאסר, בהתאם לסעיפים 122-123 לחוק סדר הדין הפלילי הצרפתי, יש להקפיד על כל ביצוע בדיקה מקדמית סבירה ונאותה על מנת שניתן יהיה להעביר את הצו לחשוד. מכאן, שבענייננו על פי הדין הצרפתי היה צריך לתת למי שקיים נגדו חשש רציני או עבירות כלשהן את הצו. אמנם צרפת לא איתרה את המשיב, ולא נתנה לו את הצו וסעיף 134 לחוק הצרפתי קובע כי אם לא ניתן להודיע לאדם המבוקש אודות צו המעצר יש לדווח על החיפוש כלא מוצלח ולצרף לצו מעצר דו"ח חיפושים שלא צלח, כך שמעבר לכך שחסר צו, גם צו המעצר הראשון אינו בתוקף.

טענות העותר

21. בפתח הדברים הדגישו ב"כ העותר, כי הליך ההסגרה מתנהל על פי חוק ההסגרה והפסיקה הישראלית, ולא על פי הדין הצרפתי. אף מעצרו של המשיב הוא בהתאם לחוק המעצרים הישראלי ולא על פי הדין הצרפתי, על כן ביקשו מבית המשפט שלא להתייחס לטענות ב"כ העותר אשר לדין החל בצרפת. במכתב מיום 26.12.19 רשויות צרפת הבהירו בבקשת ההסגרה עצמה וגם במכתבים המשלימים את זכותו של המשיב למשפט חוזר, וכן הבהירו כי על פי

הדין הצרפתי, שמניין הימים לקבלת גזר הדין שהושת עליו יחל מהיום שהמשיב נוחת באדמת צרפת, כך שזכויותיו לא נפגעו בהקשר זה.

22. אשר לשאלת צווי המעצר הם השיבו, כי צו מעצר צורף לעתירה כנדרש באמנה משנת 2005. עוד נטען, כי רשויות צרפת העבירו מכתב מיום 14.11.18 ובו הוסבר על השתלשלות העניינים מרגע פתיחת החקירה ועד לשליחת בקשת ההסגרה. אשר לצו המעצר, תוקפו הוארך לאור גזר הדין הצרפתי שניתן בשנת 2010, ואם למשיב יש תלונה ביחס להתנהלות הפרוצדוראלית של רשויות צרפת, עליו להעלות טענות אלה בבית המשפט בצרפת, ככל שייקבע שיש להסגירו. ביחס לטענות לגבי אינטרפול נטען, כי לא ידוע על מה הן מבוססות, משום שרשויות צרפת הסבירו במכתבם שרק בשנת 2016 הם הצליחו לאתר את המשיב בישראל והחלו לפעול להסגרתו.

23. אשר לטענת השיהוי נטען, כי התנהלותו של המשיב היא זו אשר הביאה לשיהוי. המשיב נחקר בשנת 2002 וממסמך נ/7 עולה, כי למרות שסיפק ערבויות להתייבבותו, הוא בחר להימלט מצרפת, להגיע לישראל ולשהות בה במשך שנים. בתקופה זו לא ניתן לטעון, כי צרפת שקטה על שמריה ולא עשתה דבר. רשויות צרפת החלו לפעול להסגרת המשיב משנת 2016, שכן רק בשנה זו הם איתרו את המשיב בישראל. לאחר הגשת הבקשה להסגרה, הפרוצדורה של הערוצים הדיפלומטיים אורכת זמן לא מבוטל. גם בגדרי עתירה זו, צורף מכתב שהועבר משגרירות צרפת למשרד החוץ וממשרד החוץ למחלקה הבינלאומית, דבר שלקח כשנה וחצי, משום שהתבקשו השלמות אל מול הצרפתים. המענה שהתקבל מרשויות צרפת הוגש לבית המשפט והועבר גם במיילים וגם באמצעים הדיפלומטיים. כך שהחלק הארי של השיהוי מוטל על כתפיו של המשיב, כפועל יוצא מהתנהלותו, על כן אין מדובר בשיהוי הפוגע בתקנת הציבור.

24. אשר לסייג תקנת הציבור בהקשר לתנאי הכליאה הצפויים למשיב והחשש שנטען לשלמות גופו, הפנו ב"כ העותר לאמור בע"פ 8304/17 דן **אוסקר למפל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (8.5.18). שם בית המשפט העליון דחה טענות דומות שנטענו, וקבע שחזקה שרשויות צרפת ידעו להגן על המשיב בכלא למרות שמדובר במשיב אשר הואשם בהריגה של אדם ממוצא מוסלמי, כך שהחשש לשלומו משמעותי יותר מענייניו. בנוסף נטען, שממכתב הנהלת שירות בתי הסוהר בצרפת למנהלים הבין מחוזיים (נ/1), עולה שרשויות צרפת מודעים היטב לבעיה, והמכתב נועד ליתן מענה לבעיה זו. עוד ציינו ב"כ העותר, כי הפסיקה קובעת באופן מפורש שעל מנת שטענת תקנת הציבור תתקבל, היא אמורה להיות רלוונטית למשיב עצמו, ולא יכולה להיטען כטענה כללית. על כן הטיעון לגבי האפשרות שהמשיב ישהה בבידוד בבית הכלא, לא הוכח בענייניו.

דין והכרעה

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

25. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה ובכך גם נמנעת הפיכתה למדינת מקלט לעבריינים.

26. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו,

חתמו ישראל וצרפת על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימותם של תנאים אלה לא חלקו ב"כ המשיב.

27. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). אף על תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיב.

28. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. ביניהם הסייג ממנו ביקשו להיבנות ב"כ המשיב והוא, כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק), וזאת בשל תנאי הסכנה הצפויה למשיב בכלא הצרפתי והחשש שיכלא בתנאי בידוד לאורך זמן; בשל השיהוי בהגשת הבקשה; בשל הפגיעה בזכותו של המשיב למשפט חוזר בצרפת; בשל פגמים פרוצדוראליים בבקשה ההסגרה אשר מהווים פגיעה בזכותו של המשיב להליך הוגן. סייג זה ידון במסגרת הדיון בטענות המשיב בהמשך.

29. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח בפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. ב"כ המשיב לא חלקו על כך שיש אחיזה לאישום בראיות שצורפו לעתירה.

30. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק- "סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין מחלוקת בתיק דנן כי המשיב לא היה אזרח ותושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה.

31. עולה איפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה ביחס למשיב :

א. האם הסכנה הצפויה למשיב בבית הכלא בשל היותו יהודי ישראלי ותנאי המאסר בבידוד עלולים לפגוע בתקנת הציבור.

ב. האם בשל תיקון סעיף 4-397 לחוק הפרוצדורה הפלילית בשנת 2016 אשר עליו התבססה בקשת ההסגרה בהקשר לקיום משפט חוזר, נפגעה זכותו של המשיב להליך הוגן ובכך נפגעה תקנת הציבור.

ג. האם השיהוי בהגשת בקשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה עלול לפגוע בתקנת הציבור.

ד. האם הפגמים הפרוצדוראליים שנתגלו במסמכים שצורפו לבקשת ההסגרה ועליה התבססה בקשת ההסגרה, כמו צו המעצר ותרגום פסק הדין, מהווים פגיעה בזכותו של המשיב להליך הוגן וכך בתקנת הציבור.

תקנת הציבור

32. לטענת ב"כ משיב, הסגרת המשיב לצרפת אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר **"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל"**.

33. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)).

34. בע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל (14.1.10) (להלן ע"פ מונדרוביץ), עמדה כבוד השופט א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנת הציבור: **"עיקרון 'תקנת הציבור' אוצר תחת כנפיו ערכים שונים, שהמשותף להם הוא בהיותם בליבת יסודות השיטה המשפטית הישראלית. על ערכים אלה נמנית זכות היסוד של נאשם בפלילים להליך הוגן. בזכות זו שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק', אשר התפתחה בדורות האחרונים, והעצימה את ההגנה על זכותו של נאשם להליך פלילי ראוי. ערכים אלה מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעבירות המיוחסות לנאשם בפלילים"** (שם בפסקה 110).

35. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצורה מהותית בתחושות הצדק, המוסר וההגינות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסייג האמור יהיה קטן: **"בית המשפט לא ידרש לתקנת ציבור זו כעניין שבשגרה, והשימוש בה כמחסום לא ייעשה אלא במשורה"** (ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002), בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסייג של תקנת הציבור, רובץ הנטל, להציג **"נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהמבוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך אתסבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגרה ותוצאתה הטבעית. המדובר בהתפתחות שהיא מעל ומעבר לתוצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפויה וטבעית"** (בג"צ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87) (להלן עניין אלוני), בפסקה 17(ד)).

36. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: **"אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין"** (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש, (7.3.05) בפסקה 17. ראו גם ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם נקבע, כי **"על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטיית"** (פסקה 29)).

37. כאמור, הפעלת הסייג של תקנת הציבור הוא בבחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות **"בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים"** (ר' ע"פ מונדרוביץ, בפסקה 114). זאת, נוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לצרפת; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי, שלטענתה, ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד

ההסגרה (שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר). בשים לב לשיקולים אלה, קבע בית המשפט העליון, כי גם אם הוכח חשש כלשהו לשלומו של מבוקש הסגרה, לא די באותו חשש ובית המשפט יימנע מהכרזה על היותו בר-הסגרה רק במקרים בהם ישנה "סבירות גבוהה לכך שהמבוקש אכן ייפגע אם יוסגר, וכי אמצעי ביטחון וזהירות שיינקטו לא יישאו פרי" (ר' בעניין אלוני, בפסקה 22).

38. כאמור, טענתם של ב"כ משיב כי הסגרתו של המשיב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, עומדת על ארבעה נימוקים: השיהוי בהגשת בקשת ההסגרה, הסכנה הצפויה למשיב בבית הכלא בשל היותו יהודי, תנאי המאסר בבידוד, הזכות לקיום משפט חוזר, שיהוי והפגמים הפרוצדוראליים שנתגלו במסמכים שצורפו לבקשת ההסגרה עליה התבססו רשויות צרפת.

הסכנה הצפויה למשיב בבית הסוהר בצרפת ותנאי המאסר בבידוד שם

39. ב"כ המשיב טענו, כי למשיב שהוא יהודי ישראלי צפויה סכנה בכלא הצרפתי, והוא צפוי לרצות את יתרת עונשו בתנאי בידוד מוחלט עקב סכנה ממשית לחייו, והדבר עלול להוביל לפגיעה בו.

40. בעניינו, תמכו ב"כ המשיב את טענותיהם בדבר הסכנה הצפויה למשיב בבית הסוהר בצרפת בשל היותו יהודי ישראלי במכתב הודעת הנהלת שירות בתי הסוהר למנהלים הבין מחוזיים של שירות בתי הסוהר (נ/1) וכן בטיטת דו"ח המועצה האירופאית לזכויות אדם ממאי 2019 (נ/2) העוסקת במלחמה והקצנה בבתי הכלא וכיצד על הרשויות להתמודד עם טרוריסטים ואסלאמיים אלימים. כמו כן נבחנת בה השאלה כיצד אותם קיצוניים מהווים איום על ביטחונם של האסירים האחרים. אלה מלמדים, לשיטתם, כי בהסגרתו של המשיב לצרפת, נשקפת לו סכנה ממשית. אי לכך, קמה למשיב הטענה שיש להחיל במקרה דנן הסייג להסגרה שבסעיף 2ב(א)(8) לחוק ההסגרה. יוער, כי מהמסמכים שהוגשו עולה, שמדובר במכתב כללי אשר תכליתו ליזום פעולות מניעה, ולהזהיר מפני אירועים באופן כללי, הא ותו לא.

41. בעניין זה הפנו ב"כ העותר לע"פ 8304/17 דן אוסקר למפל נ' היועץ המשפטי לממשלה (8.5.18), שם דחה בית המשפט העליון את טענת המשיב, על אף שטען שהסגרתו לצרפת, תוביל לכך, שחיי יהיו מוטלים בסכנה. המשיב שם, נסמך על פרסומים באמצעי התקשורת בצרפת, לפיהם המעשה המיוחס למשיב מהווה "טרור יהודי ישראלי", כלשונו, מאחר שהמנוח היה מוסלמי. בית המשפט העליון קבע כך: "נסיבות של חשש ממשי לסכנה הנשקפת לחייו של המבוקש עשויות אמנם להקים את הסייג של "תקנת הציבור", אך כפי שנקבע בפסיקה נדרשת הערכה ממשית וקונקרטיה בסבירות גבוהה לפגיעה במבוקש כתוצאה מההסגרה, מבלי שאמצעי ביטחון וזהירות יוכלו לאיינה (בג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים, מא(2) 1, 54, 56-57 (1987); ע"פ 1727/16 בולטיאנסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פסקאות 19-20 (25.4.2017)). איני סבור כי נסיבותיו של המערער, כפי שפורטו בהודעת הערעור ובטיעוני באת כוחו בפנינו, מקימות סיכון ממשי לחייו כתוצאה מהסגרתו. חזקה על רשויות אכיפת החוק בצרפת כי תבטחנה את שלומו של המערער ותגנה על זכויותיו, הן במהלך משפטו הן במהלך ריצוי מאסרו, אם יורשע בדינו. על המבוקש הטוען להתקיימותו של סייג "תקנת הציבור" בשל סיכון ממשי לחייו להצביע על ראיות קונקרטיות, מוחשיות וישירות לסכנת חיים הנשקפת לו, ואין די בהשערות ובטענות שאינן מבוססות כנדרש. בנטל זה לא עמד המערער. לנוכח כל האמור, אני סבור כי מקרה זה אינו נמנה עם המקרים החריגים המצדיקים את החלת הסייג של "תקנת הציבור" אשר בהתקיימו ימנע בית המשפט מלהכריז על המערער כבר-הסגרה".

42. יובהר, כי גם טענה ביחס לתנאי המאסר בבידוד בצרפת נטענה באופן כללי ללא כל תימוכין, ולא פירטה את ההשפעות של הכליאה על המשיב עצמו, ורק מטעם זה יש לדחות את הטענה על הסף.

43. למעלה מן הצורך יוער, כי במקרה אחר בו הוצגה תשתית עובדתית איתנה לפיה תנאי הכליאה בצרפת יתקיימו בבידוד מלא, מצא בית המשפט העליון בע"פ 7835/17 דוד בלומברג נ' היועץ המשפטי לממשלה (7.11.18), כי שיקולי תקנת הציבור אינם מונעים את הסגרתו לצרפת, זאת על אף המשמעויות הקשות שעשויות להיות להחזקתו בתנאי בידוד.

44. כך שבענייננו, כאשר כלל לא הונחה תשתית ראייתית קונקרטית המלמדת על סכנה הצפויה למשיב בבית הסוהר בצרפת, אין להידרש לטענות אלה. לדידי, המשיב לא עמד בנטל הכבד להוכחת קיומו של סייג תקנת הציבור, ונראה כי המסמכים שהגיש אף אינם מסייעים לו להרים את הנטל הנדרש, כאמור.

קיום משפט חוזר

45. ב"כ המשיב טענו לפגיעה בהליך ההוגן של המשיב נוכח העובדה, כי המכתב שצורף לבקשת ההסגרה המבסס את זכותו של המשיב למשפט חוזר בצרפת נסמך על סעיף 4-397 לחוק הפרוצדורה הפלילית, אולם לא נסמך על סעיף החיקוק שתוקן בשנת 2016 שהוא הרלוונטי לענייננו. לדידם, תיקון החוק קובע כי בתוך חודש ימים המשיב יכול לוותר על זכותו לקיום משפט ולקבל על עצמו את העונש שהושת עליו ולתיקון זה משמעות רבה למשיב.

46. אין בידי לקבל טענה זו. הרשויות בצרפת התחייבו הן בבקשת ההסגרה, והן במכתבים משלימים כי שמורה למשיב הזכות למשפט חוזר, שעם הסגרת המשיב לצרפת, ייערך לו משפט חוזר, בנוכחותו.

47. זאת ועוד, ממכתב ההבהרה מאת רשויות צרפת, עולה הסבר אשר לתחולת סעיף 4-379 לקוד הפלילי הצרפתי על המשיב, ולפיו את התיקון לחוק ניתן ליישם רק עם שובו של המשיב לתחום צרפת, על כן שמורה לו גם הזכות לאמץ את גזר הדין ולא לבקש משפט חוזר.

48. בהקשר זה אוסיף, כי ניתן היה לדחות את טענות ב"כ המשיב על הסף, שכן הן נטענו ללא שהוכח הדין הזר בחוות דעת, אלא נטענו על ידי ב"כ העותר בעלמא.

49. יצוין, כי לדחיית בקשת ההסגרה מטעם של פגם בהוגנות ההליך המשפטי במדינה המבקשת ישנן משמעויות כבדות משקל, והיא צפויה לפגוע ביחסים הבינלאומיים בין ישראל לאותה מדינה. על כן, יש לשמור טענה זו למקרים בהם מוכחת פגיעה מהותית בזכות להליך הוגן, מה שאין כן בעניינינו לאור הצהרת שלטונות צרפת.

50. אני סבורה, כי לא נגרם למשיב כל עיוות דין או פגם בזכותו להליך הוגן, ולא מצאתי בטענה זו כדי למוטט את כל בקשת ההסגרה. חזקה על מערכת המשפט של מדינת צרפת, כי משהחליטה לערוך משפט חוזר, תעשה זאת תוך שמירה מלאה על זכותו של המשיב להתגונן ולשטוח לפני בית המשפט את נסיבות המקרה לשיטתו. אם הבקשה לא תתקבל, הרי שלא ניתן יהיה לאכוף את פסק הדין, שכן תנאי זה עומד בבסיס העתירה.

51. ב"כ המשיב טענו, כי הסגרת המשיב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי הרב בהגשת בקשת ההסגרה. ב"כ המשיב ציינו, כי העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה לצרפת הוגשה לבית המשפט בישראל בשנת 2019, בחלוף 9 שנים מיום בו הוגש כתב האישום בשנת 2010. בנסיבות אלה טענו, משנפגעה יכולתו לנהל את הגנתו, יפגעו זכויותיו כנאשם וכן יהיה קשה לברר את האמת. ב"כ המשיב ציינו, כי ביצוע העבירות היה בין השנים 1987-2001 וכתב האישום הוגש נגד המשיב רק בשנת 2008 כאשר העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה לצרפת הוגשה לבית המשפט בישראל בשנת 2019, לאחר כ- 18 שנים מיום ביצוע העבירות.

52. לא זו אף זו, טוענים ב"כ המשיב, כי אין לזקוף לחובתו את השיהוי בהגשת הבקשה, משום שלדבריו הוא כלל לא נמלט מאימת הדין, מעולם לא ניסה להסתיר את עובדת שהייתו במדינת ישראל. הוא לא שינה את שמו ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

53. הגם שיש צדק בדבריהם של ב"כ המשיב ומדובר בשיהוי לא מבוטל, אינני סבורה, כי המקרה שלפניי הוא מאותם מקרים בהם התקיימו "נסיבות חריגות-שבחריגות של שיהוי, העשויות לסכל את עתירתה של המדינה המבקשת" (ע"פ 740/05 שובייב נ' מדינת ישראל (14.4.10), שם בפסקה 6).

54. גם אל הטענה לפיה השיהוי שנוצר יקשה על המשיב בניהול ההליך, יש להתייחס בכובד ראש, בחלוף כל השנים הללו. יחד עם זאת, אינני סבורה כי בנסיבות העניין יש מקום לקבוע, כי הסגרתו של המשיב עולה עד כדי פגיעה בתקנת הציבור ובעניינינו אני קובעת, כי לא נתקיימו נסיבות יוצאות דופן המטות את הכף לעבר הימנעות מהסגרה.

55. רשויות צרפת העבירו מכתב מיום 14.11.18 בו הוסבר השתלשלות העניינים מרגע פתיחת החקירה ועד לשליחת בקשת ההסגרה. השלמת המסמכים והפרוצדורה בהליכים הדיפלומטיים, בשים לב לכך שמדובר במספר רב של מתלוננות ועדויות, לכן, אין מדובר בשיהוי העולה כדי פגיעה בתקנת הציבור.

56. יודגש, כי נפסק לא אחת שגם במקרים בהם דובר על שיהוי שנמשך שנים רבות, לא נמנעה הכרזת המבוקש כבר הסגרה (ר' תה"ג (י-ם) 14870-11-13 היועץ המשפטי לממשלה נ' אסתר ים (9.5.15)).

57. בנוסף, ביחס למשיב יוער שאין לו להלין אלא על עצמו, שכן לו היה נשאר בתחומי צרפת לאחר שנחקר בשנת 2002 ולא היה עוזב את תחומי צרפת, עניינו היה מתברר מיד בסמוך לאירוע. יש לזכור כי המשיב בחר לעקור לישראל, הפקיד ערבויות מספקות להתייצבותו (ביודעו כי חייב להתייצב לדיונים) ובחר שלא התייצב לדיונים בעניינו. אילו היה מקיים את התחייבותו, יש להניח כי עניינו היה מתברר בבית המשפט סמוך לאחר סיום חקירתו. כמו כן, היה על המשיב לעמוד בקשר עם הרשויות בצרפת ולהתעדכן במתרחש בעניינו. אשר לטענה, כי הרשויות ידעו על מקום הימצאו בישראל, ולראיה הפנו ב"כ המשיב למעטפה ריקה בה הופיעה כתובת המשיב בישראל, אולם הם לא הפנו למסמכים אשר נשלחו אליו, כך שלא ניתן לומר שמדובר בטענה מבוססת (ר' ע"פ 2490/18 משה ג'ורנו נ' מדינת ישראל (8.1.19) הדן בסוגיה דומה כאשר טענה זו נדחתה).

58. עוד יצוין, ששאלות אלה יעמדו לפתחה של הערכאה המבררת אשר תידרש להתמודד עם טענותיו לעינוי דין שנגרם לו בשל השיהוי.

59. בנוסף, כאשר מועלית טענה של שיהוי בהגשת בקשת הסגרה, אין די בכך שהשיהוי שינה את מצבו של המבוקש

לרעה, אלא "שומה על המבוקש להוסיף ולהראות כי הסגרה באותן נסיבות של שיהוי תעלה כדי היותה מעשה בלתי צודק בעליל ... אם בשל השיהוי נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כך שהסגרתו של פלוני באותן נסיבות תהא שקולה כנגד פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" (ראו ע"פ 3439/04 בזק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה, (29.12.04); וראו גם ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה, (7.3.05)). ברי, כי בנסיבות המקרה שלפנינו המשיב לא הוכיח כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן שיביאו לידי "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעליל".

60. מובן, כי מוטב היה לו הרשויות בצרפת היו פועלות בקצב מהיר יותר, ברם במסגרת הליך ההסגרה יש לבצע איזון בין האינטרסים השונים; ובמקרה דנן, השיהוי שנגרם אינו מתגבר על האינטרס לכך שהמשיב יעמוד לדין בצרפת אשר לה הזיקות להעמדה לדין (מקום ביצוע המעשים, העדים והראיות), וזאת בשים לב, בין היתר, לחומרת העבירות המיוחסות למשיב, ולריבויים. בהצטרף לאלה, קיים האינטרס הציבורי לפיו אין להשלים עם הפיכת מדינת ישראל למקלט לעבריינים. מכאן, שבענייננו לא נתקיימו נסיבות יוצאות דופן המטות את הכף לעבר אי הסגרה.

פגמים פרוצדוראליים

61. עוד נטען לפגמים מהותיים ופרוצדוראליים שונים בבקשת ההסגרה כדלקמן: פגם העולה מתרגום פסק הדין עליו נסמכת בקשת ההסגרה, כן נטען ביחס לתוקפו של צו המעצר, ולפגם ביחס להליך השימוע.

62. לטעמי, לא עלה בידי המשיב להוכיח פגמים אלו, או להצביע על פגיעה ממשית וקשה הצפויה לו מצד מערכת זו באם יוסגר, שהרי הטענות שנטענו היו כלליות, וכן ב"כ המשיב לא הביאו תרגום וחוות דעת לעניין הדין הזר כמקובל. אדרבה, ההתחייבות כי ייערך לו הליך של משפט חוזר, יש בה כדי להבטיח שתינתן למשיב הזדמנות לשטוח את טענותיו באופן מלא בצרפת.

63. יצוין, כי לדחיית בקשת ההסגרה מטעם של פגם בהוגנות ההליך המשפטי במדינה המבקשת ישנן משמעויות כבדות משקל, והיא צפויה לפגוע ביחסים הבינלאומיים בין ישראל לאותה מדינה. על כן, יש לשמור קבלת טענה זו למקרים בהם מוכחת פגיעה מהותית בזכות להליך הוגן, מה שאין כן בענייננו.

64. כפי שהובהר, טענות אלה אינן משמיטות את הבסיס להליך המשפטי, אלא יש לבחון אותן במסגרת ניהול התיק העיקרי בצרפת. חזקה על רשויות המשפט בצרפת שתדענה לשפוט משפט צדק, והטענות יתבררו עד תום במקום שקיימים הכלים המשפטיים לבחון אותן בהקשר הכולל של התיק, קרי, בערכאה שבה ישמע המשפט במלואו, בבית המשפט של המדינה המבקשת את הסגרת המשיב.

65. משכך, איני מקבלת את טענת המשיב לפגיעה בזכותו להליך הוגן, באופן שימנע את הכרזתו כבר הסגרה.

סוף דבר

66. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב כבר-הסגרה לצרפת, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת

ההסגרה. עם זאת, לאור הצהרת העותר ביחס לעבירות המיוחסות למשיב, הסגרתו מותנית בעריכתו של משפט חוזר. ככל שלא תתקבל הבקשה למשפט חוזר, לא ייאכף העונש שנגזר עליו בשל עבירות אלה, אלא אם יבקש המשיב לקבל עליו את גזר הדין ומניין הימים לקבלת גזר הדין ימנה מהיום שהמשיב ידרוך על אדמת צרפת.

67. יובהר, כי המשיב אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל.

68. המשיב יוחזק במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, ב' שבט תש"פ, 28 ינואר 2020, במעמד המשיב
וב"כ הצדדים.